

LOUISE JENSEN

KAKSIK-
ÕDE

Ma tegin midagi kohutavat, Grace...

Psühholoogiline põnevik

Louise Jensen
The Sister
2016

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

See raamat on ilukirjandusteos. Nimed, karakterid, asutused, organisatsioonid, kohad ja sündmused, mis pole avalikkusele teada, on kas autori kujutlusvõime vili või fiktsioon. Igasugune sarnasus tegelike inimestega, kas surnud või elavatega, sündmuste või tegevuskohtadega on täielik kokkusattumine.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Evi Laido
Korrektor Inna Viires

THE SISTER © Louise Jensen 2016
All rights reserved.
© 2017 Kirjastus ERSEN

M07326917
ISBN 978-9949-82-102-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Armastatud Ian Hawleye,
kellest tunnen puudust.*

ESIMENE PEATÜKK

Praegu

Ma astun kangetel jalgadel autost välja, tõmban jakiluku kinni ja panen nahkkindad kätte ning võtan siis pagasiruumist labida ja koti: on aeg. Mu säärikud libisevad lirtsuvas mudas läbi hekis oleva mulgu, mis on olnud siin senikaua, kui mäletan. Metsa alla astudes värisen: seal on pimedam, kui arvasin ja ma hingan enda rahustamiseks mitu korda sügavalt sisse männilõhna. Võitlen sooviga koju minna ja hommikul tagasi tulla, aga tuletan endale meelde, miks ma siin olen, ning rühin edasi.

Mu nutitelefon valgustab teed, kui jälgin, et ma mõnda rebaseurgu ei kukuks. Astun suurte sammudega üle mahalangenud puuokste, mis mu teed takistavad. Ma olen kahekümne viie aastane, mitte liiga vana selleks, et joosta, aga mu koorem on raske. Pealegi pole mul kohalejõudmisega mingit kiiret – ma ei pidanud seda üksi tegema.

Peatun ja toetan puusaga labidavarrele, ajan sõrmed harali ja raputan juustest okkaid. Põõsastest kostab sahinat ja mul on tunne, et keegi jälgib mind. Mu süda jätab löögi vahele, kui kaks jänest välja kargavad ja valgust nähes minema tormavad. „Kõik on korras,”

kinnitan endale, aga mu hääl tundub vali ja kajab vastu ning tuletab meelde, kui üksi ma olen.

Seljakott rõhub õlgadele ja ma kohendan rihmu, enne kui edasi lähen, ning oksad praksuvad jalge all. Hakkan mõtlema, et võib-olla lähen vale teed mööda, aga jõuan siis legendikule, kus on välgust tabatud puu. Ma ei teadnud, kas see on veel alles, aga kui ringi vaatan, tundub, et miski pole muutunud – ehkki muidugi on muutunud kõik. Mälestused viimasest siinoldud korrast tabavad mind nagu löök, mis võtab hinge kinni. Vajun istukile. Lehtede ja maa-pinna niiskus tungib läbi mu pükste, samamoodi kui minevik tungib läbi mu oleviku.

„Tee nüüd ruttu, sünnipäevalaps, sellise tempo juures saad sa varsti kuusteist. Mul on jube külm!” hüüdis Charlie. Ta kõlkus päevinäinud väraval maisipõllu serval, kilekotid jalgade juures, blondid juuksed nõrga korallikarva päikese käes helkimas. Charlie, kes polnud kunagi kannatlik, peksis kandu kokku, kui tema poole kõmpisin, hoides süles kasti, mis sisaldas meie lootusi ja unistusi.

„Tule ometi, Grace!” Ta hüppas maha, võttis kotid ja kiirustas puude vahele. Ma võtsin kasti kaenla alla ja püüdsin talle järele jõuda, järgnedes ta lilla mantli välgatustele ja pahvakutele Impulse'i lõhnaveest, mida ta alalõpmata oma ema magamistoast varastas.

Oksad ja põõsad krabasid kinni meie teksastes jalgadest, tirisid juustest, aga me jätkasime teed, kuni jõudsime legendikule.

„Su punane nägu läheb hästi su juustega kokku,” naeris Charlie, kui kasti maha panin ja kummargile laskusin, puhates käsi põlvedel ja tõmmates hinge. Ehkki õhtu hakul oli jahe, pärlendasid mu meelekohad higist. Charlie tühjendas kaasavõetud kotte: krõpsud, joogid, tikud, väike labidas ja pisike läikivasse lillasse paberisse pakitud kingitus, millel silt: „Täna said viisteist”, ning kõik need asjad olid maapinnal laiali. Naeratades ulatas ta mulle kingituse. Ma istusin, jalad risti, ja avasin ettevaatlikult pakendi, ilma et oleksin paberit

katki teinud, ning võtsin välja karbi. Selles oli poolik kuldne süda keti otsas, graveeringuga „Parimad sõbrad igavesti”. Mulle tulid pisarad silma, kui Charliele otsa vaatasin. Ta tõmbas oma fliisputsa kaeluse alla ja näitas teist samasugust südant. Ma panin keti kaela ja Charlie hakkas auku kaevama. Mina, alati gaiditüdruk, süütasin lõkke. Pärast päikeseloojangut pidi veel jahedamaks minema ja õhtud saabusid sel aastaajal kiiresti. Selleks ajaks kui auk oli piisavalt sügav, Charlie hingeldas ja ta sõrmeküünte all oli mulda.

Ma tassisin mälestustekasti augu juurde ja asetasin sinna sisse. Me olime veetnud terve laupäeva valides, mida kasti panna, ja kaunistanud plastikust kasti ajakirjadest välja lõigatud fotodega supermodellidest ja popstaaridest, kellega tahtsime sarnaneda. „Kunagi ei saa olla liiga rikas või liiga peenike,” ütles Charlie. Ta võttis peotäie mulda ja hakkas sellega kasti katma.

„Oota!” hüüdsin. „Ma tahan selle ka sisse panna!” Lehvitasin kingituspaberiga.

„Sa ei saa, see on juba pitseeritud.”

„Ma olen hästi ettevaatlik.” Tõmbasin teibi aeglaselt tagasi ja praotasin kaant. Minu üllatuseks oli fotode virmal roosa ümbrik, mida seal kindlasti varem polnud, kui asju kasti panime. Heitsin pilgu Charliele, kes tundus kuidagi salatsev.

„Mis see on, Charlie?” osutasin ümbrikule.

Charlie haaras mu käsivarrest. „Ära tee!”

Tõmbasin end lahti ja hõõrusin rannet. „Mis see on?”

Charlie ei vaadanud mulle otsa. „Me loeme seda siis, kui tuleme selle kasti järele.”

„Mis selles on?”

Charlie krabas mu käest pakkimispaperi ja toppis karpi ning löi kaane kinni. Kui Charlie ei tahtnud millestki rääkida, polnud erilist mõtet teda veenda. Otsustasin, et las jääb nii: ma ei lase ta salatsemisel oma sünnipäeva ära rikkuda.

„Joogipoolist?” Ma haarasin siidripurgi, mis susises, kui rõngast tõmbasin, ja vaht nõrgus mööda purgikülge alla. Pühkisin käe

teksastesse puhtaks ja võtsin lonksu, see soojendas mu kõhtu ja uhas ebamugavustunde minema.

Charlie kühveldas augu mulda täis ja patsutas labidaga tasaseks ning tuli istus siis mu kõrvale.

Lõke pragises ja me toetusime vastu horisontaalset mahalangenud puutüve, röstides orgi otsas roosasid vahukomme, ning alles siis, kui söed olid põlenud, taipasin, kui hilja juba on.

„Me peaks minema hakkama. Ma pean kella kümneks kodus olema.”

„Hästi. Anname lubaduse, et tuleme koos siia tagasi ja avame selle kasti koos?” Charlie võttis väikese sõrmega minu omast kinni ja siis lõime purgid kokku ning jõime, andes lubaduse, mida meil oli võimatu pidada.

Nüüd olen siin ainult mina. „Charlie,” sosistan. „Ma tahan, et sa siin oleksid.”

Charlie kingitud poolik süda, mis on mul alati ketiga kaelas, kõigub edasi-tagasi, kui ettepoole kummardun ja justkui otsib oma partnerit, püüdes meeletult jälle tervikuks saada. Ma panen oma koorma tasakesi maha. Kohutav paanika, mis on mind vaevanud Charlie surmast saadik neli kuud tagasi, kerkib pinnale, ja ma teen salli kaela ümbert lahti, et saaksin kergemalt hingata. Kas ma tõesti olen süüdi? *Kas alati olen mina süüdi?*

Hoolimata jaanuarikuisest külmast on mul palav ja kui võtan kindad käest, justkui kuulen Charlie viimaseid sõnu puudelatvades: *Ma tegin midagi kohutavat, Grace. Ma loodan, et suudad mulle andeks anda.*

Mida ta tegi? See ei saa olla midagi hullemat, kui tegin mina, aga ma olen otsustanud teada saada, mis see on. Ma tean, et ei suuda seda taluda, kuni ei saa teada. Ma ei teadnud kuni tänase hommi-kuni, kust alustada, kuni sain postiga kirja roosas ümbrikus, mis vallandas mälestuse kastis peidus olnud kirjast, mida Charlie ei

tahtnud, et loeksin. Võib-olla on selles kirjas mingi vihje? Vähemalt midagi. Teda tundnud inimeste küsitlemine pole mind kusagile viinud ja pealegi olen mina see, kes teda kõige paremini tundis, on ju nii? Ma olin ta parim sõber.

Aga kas on võimalik kedagi tõeliselt tunda? Päriselt tunda?

Ma kükitan ja olen mingi aja täiesti liikumatu ning õhk mu ümber muutub külmemaks. Oksad kõiguvad, justkui sosistaksid puud mulle oma saladusi, julgustades mind Charlie omasid päeva-valgele tooma.

Raputan pead, et mõtteid minema ajada, tõmban varruka alla ja pühin märgi põski. Võtan labida ja tundub, et mu käed pole minu omad, sest on nii rasked, ning ma haaran käepidemest nii kõvasti kinni, et valuhoog läbib randmeid. Hingan sügavalt sisse ja hakkam kaevama.

TEINE PEATÜKK

Praegu

„Mittens?“ hüüan oma kassi. „Ma olen kodus.“ Mälestustekasti kõrgel hoides lähen mööda kitsast koridori tuppa, ilma et riivaksin mererannapilte kreemikat tooni seinal. „Siin sa oledki.“ Hall kohev karvapall on keras klaveritoolil. Isa õpetas mind klaverit mängima ja tõstis mu sellele toolile praktiliselt kohe, kui olin õppinud ilma kõrvalise abita istuma. Me istusime isaga kõrvuti ning ta tohutud sardellitaolised sõrmed olid üllatavalt nobedad, kui ta akorde võttis, samal ajal kui mina melodiat mängisin. Ma ei mängi enam kunagi. Ikka veel on liiga valus tuletada meelde aega, kui mul oli normaalne elu. Normaalne perekond.

Elutuba on hämar, hoolimata Prantsuse akendest sisse tulvast valgusest. Vihased pilved sibavad mööda tumedat taevast. Ma panen tule põlema. Talv on sellel aastal ränk ja ma suudan vaevu meenutada päevalillesuve õhtuid, kui istusin õues, kõrges klaasis Pimms, milles kõlisesid jäätükid, ning päikesekiired kumasid ja nahkhiired laperdasid üle indigosinise taeva.

Alfred Meakini taldrik, mida hoian eralisteks puhkudeks, lebab FHMi ajakirjade vinal ning selle lillemustrit katab kuivanud munakollane ja

ketšup. Soolatops on põrandal, valged graanulid vaibal. Dan on söönud.

Ma astun üle käkras vannilina kohvilaua juurde ja lükkan kõrvale räbaldunud „Väikeste naiste“ köite, mida loen ette naabriproua Jonesile – hoolimata prillidest, mis näevad välja nagu piimapudeli põhjad, ei näe ta enam väikest kirja. Olen peaaegu jõudnud selle kohani, kus Beth sureb, ja ehkki olen seda mitu korda varem lugenud, tean, et see paneb mind nutma. Kuivanud muda kukub kreemikaks värvitud lauale, kui asetan sellele mälestustekasti, ja ma pühin pori põrandale. Vanad pildid kunagistest hittlauljatest ja supermodellidest, mis olid kõvasti kasti külge liimitud, ripnevad nüüd kurblikult – ma mäletan neist vaevu pooli. Ma tõmban küünega teipi, mis on kaanele pitseriks: See on kaotanud kleepuvuse ning kaas avaneb kergelt. Ma võtan teibi ära ja silun siis tagasi, surudes kõvasti mõlema põidlagaga. Avada kasti ilma Charlieta ei tundu õige – ent mul pole teist võimalust, kui tahan teada saada, mis on roosas ümbrikus, ja ma tahan. Aga mul on ikkagi ebamugav tunne, justkui peaksin sorima ta isiklikes asjades.

Majas on liiga vaikne. Ma panen plaadi mängima. Nina Simone tunneb end hästi. Mul on hea meel, et vähemalt üks meist tunneb. Dan laadib endale muusika alla, aga ma leian lohutust vanaaegsetest asjadest, millega koos üles kasvasin, ehkki vanaisa on praegu palju moodsam kui mina – oma Boose SoundDocki ja Blue-ray Playeriga. Potsatan pruunile nahkdiiivanile ja vajun patjade vahele, mis üks-teisega kokku ei sobi. Vinüülplaat käib ringi ja ringi, krabiseb ja sisisseb, nõuab tähelepanu üsna samamoodi nagu mu mälestused.

Mul pole tunnet, et sellesse majja kolimisest on mööda läinud seitse aastat. Mul polnud tookord tarvis millegi pärast muretseda: mu elu läks viimaks selles suunas, nagu pidi minema ja mul tekkis kerge sõltuvus pehmetest asjadest. Dan pööritas iga kord silmi, kui ma uue padja koju tõin. „Tantsi, nagu keegi ei vaataks! – jälle väike tarkusetera.“ Ta krabas minult padja ja keerutas mööda tuba ringi, hoides seda endast eemal...